

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 342

*

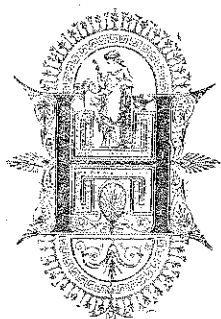
ΕΤΟΣ ΙΕ'

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΙΟΥΛΙΟΥ 1960 (Π.Ο.Η.) * ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 622-952

Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

ΜΝΗΜΗ ενός εκ τῶν μεγαλυτέρων μοναχικῶν ἀναστημάτων τοῦ ὑψηκόρου Ἀθωνος, τοῦ Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, φέρει εἰς τὴν σκέπιν μας τὸν ὑψηλὸν θεσμὸν τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ γενικώτερον καὶ εἰδι-

φερῇ μοναχικὸν βίον ἐπιβάλλουν εἰς ἡμᾶς μετὰ θάρρους, ἀλλὰ καὶ δέους νὰ ἐκφέρωμεν ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης τὰς σκέψεις ἡμῶν, σκέψεις ἀναπηδῶσας ἐκ τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως, δι' αὐτόν.

Ἡ Ὁρθόδοξος παράδοσις ἠθέλησε καὶ ἐχαρακτήρισε τὸν μοναχὸν ὡς «ἐπίγειον ἄγγελον»! Αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ καὶ τὸ κριτήριον! Ἀγγελος ὁ μοναχός! Ἐγκαταλείπει

κώτερον τὴν συμβολὴν τοῦ ἀγιωνύμου Ὄρους εἰς τὸ ἔργον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Φοβούμεθα μήπως θεωρηθῶμεν ὄχι ἀπλῶς παλαιοημερολογῖται, ἀλλ' ὄντα τῆς παλαιολιθικῆς ἐποχῆς, ὁμιλοῦντες καὶ γράφοντες περὶ ἐνὸς θεσμοῦ, ὅστις εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ἀχαλινώτου ἐκμοδερνισμοῦ θεωρεῖται τοῦλάχιστον φαιδρὰ ἀφέλεια καὶ ἄσκοπος ἀποχώρη-

σις ἐκ τοῦ κόσμου. Μέσα μάλιστα εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἀπαισίας ἀποδοκιμασίας, ἀκούονται καὶ φωναὶ τῆς ἐκκλησίας ἀνδρῶν, συνιστῶσαι τὴν κοινωνικὴν σκοπιμότητα καὶ τὴν ἀγαθοεργίαν ὡς σκοποὺς τοῦ μοναχικοῦ βίου, διὰ νὰ δυνηθῇ ἐπὶ τέλους οὗτος.....νὰ ἐπιζήσῃ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν σκοτεινότερων φώτων!!!

Τὸ καθήκον ὁμῶς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ ὁ βαθὺς σεβασμὸς ἡμῶν πρὸς τὸν οὐρανο-

ΛΟΓΟΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΝΔΡΩΝ

Διὰ τοῦ ἀγῶνος τούτου ἐσοποῦμεν συγχρόνως καὶ ὅπως ἀποκαθάρσωμεν τὸν Ἑλληνικὸν Κλήρον ἀπὸ τὰ φαῦλα καὶ ἀνήθικα στοιχεῖα, ἅτινα εἰσεχώρησαν εἰς τὸν περίβολον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας...
πρῶτον Φλωρίνης
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

τὸν κόσμον, «ἀναχωρεῖ», οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης ἢ φόβου, ἀλλ' ἐξ ὑπερβαλοῦσης ἀγάπης πρὸς τὸν μόνον ἔρωτα τῆς ψυχῆς του, τὸν ἐπουράνιον νυμφίον! Διὰ τὸ αὐτὸ νὰ μᾶς ξενίζη; ὅταν ὑπάρχουν ἄτομα, διαρρηγνύοντα πάντα οἰκογενειακὸν δεσμὸν καὶ ἀρνούμενα πᾶσαν φιλίαν διὰ τὴν ἀμφίβολον καὶ φευγαλέαν ἀγάπην ἐνὸς ἐπιγείου πλάσματος, ὅταν ὑ-

πάρχουν ἄτομα ἀποξενοῦντα ἑαυτὰ τοῦ κόσμου δι' ἐπιστημονικὰς, ἢ πολιτικὰς ιδέας, διὰ τὸ νὰ ἀμφισβητήσωμεν τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν, ἀγίων καὶ εὐγενῶν ἀρνούμενων τὰ πάντα χάριν τῆς ὑπερτάτης ἀγάπης τοῦ τοῦς πάντας ἀγαπήσαντος Ἰησοῦ; Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ χῶρος, ἐνθα τελεσιουργοῦνται τὰ ὑψηλότερα καὶ θεϊότερα μυστήρια, τῶν ὁποίων ἡ στάθμισις καὶ ἀνερευνήσις δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὴν

διανοητικήν ικανότητα.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς λοιπὸν αὐτῆς ὁ μοναχικὸς βίος ἀποτελεῖ αὐτοσκοπὸν, ἰδιόρρυθμον βίωμα, ἀσυγκράτητον ἐπουράνιον ἔρωτα, πόθον ὑψηλοτέρας καὶ θειοτέρας βιοτῆς! Μὴ ἐπιχειρήσετε νὰ ἴδῃτε τὸν μοναχικὸν βίον μὲ τὸ πρῖσμα τῆς ἀνθρωπίνης συμβατικότητος καὶ συγκριτικῶς πρὸς ἄλλας ἐπιγείους καταστάσεις! Μὴ καταβιβάσετε τὸν μοναχὸν εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ κοινωνικοῦ ὑπηρετοῦ καὶ μὴ ζητήσετε ἀπὸ αὐτὸν ὑπηρεσίας ὥραιας μὲν καθ' ἑαυτὰς καὶ ἐπαινετάς, ξένας ὅμως πρὸς τὴν μεγάλην ἀγάπην, ἡ ὁποία πληροῖ καὶ τὴν τελευταίαν πτυχὴν τῆς ψυχῆς τοῦ μοναχοῦ. Ἐπειδὴ δὲ καρπὸς τῆς ἀγάπης αὐτῆς εἶναι ἡ ἀναμέτρησης τοῦ ἀφθάστου μεγαλείου τῆς ἀγιότητος τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ὄζουσαν ἀθλιότητα τοῦ ἀνθρώπου, δι' αὐτὸ συνέπεια τῆς μοναχικῆς, συνειδήσεως εἶναι ἡ συντριβή, ἡ ἄσκησις! ὁ αὐτομηδενισμός.

Ὁ μοναχὸς δὲν εἶναι ὁ σκεπτόμενος φιλόσοφος ἢ ἀκόμη ὁ διδάσκαλος· εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ὁ ἐν ἀνομίαις συλληφθεὶς καὶ ἐν ἁμαρτίαις κυθηθεὶς, ὅστις ὅμως συναντήσας πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Δαμασκοῦ τὸν Ἰησοῦν, ἀφείς πάντα ἠκολούθησεν αὐτῷ!

Καὶ εἶχε δικαίωμα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ! Πρὸς τὸ δικαίωμα δὲν δυνάμεθα νὰ ἐναντιωθῶμεν, οὔτε ἀκόμη νὰ θελήσωμεν τὸ δικαίωμα αὐτὸ νὰ τὸ ἐντάξωμεν ὑπὸ μίαν ξηρὰν καὶ στεῖραν δεοντολογίαν!

Βεβαίως πρὸς τὸ ὕψος τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὅπως τὸν διεμόρφωσε τὸ ἅγιον πλῆθος ἀναριθμητῶν ἀσκητῶν καὶ ὅπως τὸ καθιέρωσε ἡ παράδοσις, δὲν ἀνταποκρίνονται τὰ ἀνέτως μετακινούμενα ράσα καὶ ριπιζόμενα ἐπικινδύνως ἀπὸ τοὺς ἀνέμους τῆς κοσμικῆς ματαιοδοξίας! Ἀλλ' ὅπως ἐξετράπημεν ἀπὸ πολλὰς ὀρθοδόξους ἀρχάς, τοιοῦτοτρόπως ἀπεμακρύνθημεν καὶ ἀπὸ τὸ γνήσιον Πνεῦμα τοῦ μοναχικοῦ βίου! Κρίσιν διέρχεται σήμερον ὁ μοναχικὸς βίος! Ἡ παρουσία του ὅμως εἶναι ἀναγκαία εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἄς στραφοῦν λοιπὸν ὅσοι ποθοῦν ἀναβίωσιν τοῦ πρὸς Ἅγιον Ὅρος καὶ ἄς ἀποδιώξουν τὰς γλαῦκας ἀπὸ τὰ ἐρειπωθέντα ἀσκητήρια τοῦ Ἀθῶνος ὅσοι νέοι πραγματικῶς νοσταλγοῦν τὴν θείαν καὶ μακαρίαν γαλήνην τοῦ μοναχοῦ. Ὅλα τὰ ἄλλα ἀποτελοῦν βλαβερὰν κενολογίαν!

Ἡ ἑὸς ἀγγελικὴ στήλη
ἑὸς ῥακῆς ἐξ' ἑὸς.

ΜΑΤΑΙΟΣ ἈΓΩΝ

Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνῃς βεβλημένον.
Ματθ. Θ' 2.

ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ τὸ θέαμα. Ὁ παραλυτικὸς εἶναι ἓνας νεκρός. Ἡ θεραπεία του συνεπῶς θὰ ἦτο ἀνάστασις. Ὁ περιέργος ὅμως Ναζωραῖος ὁ καταπληκτικὸς θεραπευτὴς μὲ τὴν οὐρανία πραότητα καὶ τὴν ἀνέκφραστον γλυκύτητα ἀντὶ νὰ τὸν «θεραπεύσῃ» τοῦ λέγει: «Ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι». «Μηκέτι ἁμαρτάνει» εἶχεν εἶπει καὶ εἰς τὸν παραλυτικὸν τῆς Βηθεσδα,

Τί ἀραγε ἐννοοῦσε;

Τὸ βαρύτερον νόημα τῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος ἐσκεπάζει ὅλο τὸ δραματικὸ βάθος τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα ἐπιπόλαιοι.

Πιστεύουμε ὅτι ἡ ὁδὸν καὶ ὁ πόνος φύονται εἰς τὴν ἐπιφάνεια τῆς ζωῆς. Δὲν βλέπουμε τὰς ρίζας, δὲν εἰσδύουμε εἰς τὰς ἀποκρύφους αἰτίας.

Ὁ Κύριος ὅμως μᾶς τὸ εἶπε καθαρά. Ὁ πόνος καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ ἀνθρώπου φυτρώνουν ἐπάνω στὴν ἁμαρτία.

Ἡ ὁδὸν καὶ ὁ σπαραγμὸς μας εἶναι τὸ ἄνθος τῆς παρακοῆς, τὰ ὀρόνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος.

Ἡ χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη εἶναι προΐοντα τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς. Ἰδοὺ διατὶ ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι μόνον μία πύλη σωτηρίας διὰ τὴν ἄλλην ζωὴν ἀλλὰ καὶ ἓνας κανὼν μιᾶς εὐτυχισμένης ἐπιγείου ζωῆς. Ματαίως ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται νὰ γίνῃ εὐτυχὴς μέσα εἰς τὴν ἁμαρτία. Ὁμοιάζει μὲ τὸν παλῶν ἐκεῖνον μυθικὸν ἥρωα τῶν Ἑλλήνων τὸν Σίσυφον ὁ ὁποῖος ἦτο καταδικασμένος εἰς τὸν Ἀδην νὰ ἀνεβάλλῃ εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βουνοῦ μίαν μεγάλην πέτραν. Μόλις ὅμως ἐπλησίαζε τὴν κορυφὴν ὁ ὀγκόλιθος ἔφευγε ἀπὸ τὰς χεῖρας του καὶ κατρακυλοῦσε εἰς τὴν πεδιάδα. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἄνθρωποι. Ἀγωνίζονται λυσσαλέως νὰ ἀποκτήσουν ὀλίκα ἀγαθὰ, γίνονται θηρία, χάνουν κάθε πνευματικότητα καὶ τελικῶς ἡ δυστυχία τοὺς πνίγει. Καὶ τὸ δράμα αὐτὸ θὰ συνεχίζεται ὅσο ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀκούει τὸν οὐράνιον, τὸν θεσπέσιον λόγον τοῦ Κυρίου: «μηκέτι ἁμαρτάνει».

ἑὸς ῥακῆς ΣΤ' Ματθ.

ΕΙ ΕΜΕ ΕΛΙΘΕΑΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ περιφέρει θριαμβεντικὰ τὸ κήρυγμα τῆς νέας ζωῆς. Διδάσκει θεραπεύει, ἀκτινοβολεῖ ἀγάπην, δίδει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ πρότυπο τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς. Καὶ ὅμως! Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰ τοῦ λόφου ἀκούεται ὁ συκοφαντικὸς συριγμὸς τῆς φαρισαϊκῆς δοσιότητος: «ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια». Δηλητηριώδεις, ἀποκροστικοί, βδελύγματα καὶ σατανικοὶ τύποι ρίπτουν τὰ βέλη τοὺς ἐναντίον τοῦ Κυρίου. «Ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας τὸ στόμα λαλεῖ». Διότι, ἐὰν τὸ ἀδλάνι εἶναι τόσο ἀκάθαρτον, λέγει ὁ Θεὸς Χρυσόστομος, σκεφθεῖτε τί θὰ εἶναι ἡ πηγὴ αὐ-

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Β'.

ΔΙΟΤΙ ΕΚΕΙΝΟΣ ποὺ δὲν προσεύχεται εἰς τὸν Θεόν, καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἀπολαμβάνῃ συνεχῶς τῆς Θείας συνομιλίας, εἶναι νεκρὸς καὶ ἄψυχος, καὶ ἐντελῶς ἀστόχαστος. Μεγίστη δὲ ἀπόδειξις τῆς ἀφροσύνης του εἶναι, ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸ μέγεθος τῆς τιμῆς, ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὴν προσευχήν, καὶ ὅτι δὲν βλέπει τὸν θάνατον τῆς ψυχῆς του μὲ τὸ νὰ μὴ προσκυνεῖ τὸν Θεόν. Διότι, νομίζω, ὅπως ἀκριβῶς τὸ σῶμα μας χωρὶς τὴν ψυχὴν εἶναι νεκρὸν καὶ δυσώδες, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ χωρὶς τὴν προσευχήν εἶναι νεκρά, ἀθλία καὶ δυσώδης. Ἀλλ' ὅμως καλύτερον ὁ μέγας Προφήτης Δαυιὴλ μᾶς διδάσκει ὅτι πρέπει νὰ θεωρῶμεν τὴν στέρησιν τῆς προσευχῆς φοβερώτερον ἀπὸ κάθε εἶδους θάνατον. Αὐτὸς προτίμησε ν' ἀποθάνῃ παρὰ νὰ στερηθῇ τῆς μόνον ἡμέρας. (Διότι ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν δὲν τὸν ὑπεχρέωσε ν' ἀσεβήσῃ εἰς τὸν Θεόν ἀλλὰ μόνον τρεῖς ἡμέρας νὰ μὴ προσευχηθῇ εἰς αὐτόν). Χωρὶς τὴν Θεῖαν βοήθειαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔλθῃ κάποιο καλὸν εἰς τὰς ψυχὰς μας.

Ἡ βοήθεια δὲ τοῦ Θεοῦ γλυκαίνει καὶ ἀνακουφίζει τοὺς πόνους μας, ἐφ' ὅσον μᾶς ἴδῃ νὰ ἀγαπῶμεν τὴν προσευχήν, καὶ νὰ παρακαλῶμεν τὸν Θεόν συνεχῶς, καὶ ν' ἀναμένωμεν ὅλα τὰ ἀγαθὰ νὰ ἀπορρεύσουν ἀπ' Αὐτόν.

Ὅταν λοιπὸν ἴδω κάποιον νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὴν προσευχήν καὶ νὰ μὴ ἔχῃ μεγάλην ἐπιθυμίαν δι' αὐτήν, αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει τίποτε τὸ γεναῖον εἰς τὴν ψυχὴν του. Ὅταν ὅμως ἴδω κάποιον νὰ συναρπάζεται ἀπὸ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ θεωρεῖ μεγάλη ζημία τὴν ὥρα ποὺ δὲν προσεύχεται, δι' αὐτὸν ἐξάγω τὸ συμπέρασμα ὅτι εἶναι ἀσκητῆς ὅλων τῶν ἀρετῶν καὶ τὸν θεωρῶ ὡς, ναὸν τοῦ Θεοῦ.

Διότι ἐὰν καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ θηματισμὸς του καὶ τὸ μεϊδίῳμά του φανερῶνουν τὸ ἥθος του, ὅπως λέγει καὶ ὁ σοφὸς Σολομὼν, πολὺ περισσότερον ἡ προσευχὴ καὶ ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπόδειξις κάθε ἀρετῆς. Αὐτὴ εἶναι ὥσάν μία πνευματικὴ στολὴ, ἡ ὁποία δίδει πολλὴν ὡραιότητα, καὶ κάλλος εἰς τὸ πνεῦμα μας.

τοῦ τοῦ βόρβορου. Καὶ ὅμως : οἱ φαρισαῖοι δὲν ἄπέθανον. Ὑπάρχουν πάντοτε εἰς τὸν κόσμον. Τοὺς συντηρεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ. Ἀφοῦ δὲ κατεδίωξαν τὸν Κύριον ἀσφαλῶς θὰ καταδιώξουν καὶ τοὺς μαθητάς του Ἀφοῦ ἠθέλησαν νὰ τὸν σπιλώσουν μὲ τὸν βόρβορον τῆς ψυχῆς τους, θὰ ἐπιθυμήσουν νὰ τὸ πράξουν καὶ διὰ τοὺς ἄπλους καὶ ταπεινοὺς χριστιανούς Ἀφοῦ ὁ Σωτὴρ, τοῦ ὁποίου τὸ μεγαλεῖον διέβαινε τὰς χώρας ἐπὶ πτερυγῶν ἀνέμων, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ἔλεγον ὅτι «οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ», ἀφοῦ λέγομεν ἐδέχθη κάθε εἶδους συκοφαντίαν, (τὸν ὀνόμασαν «Ναζωραῖον», «υἱὸν τοῦ Τέκτωνος», καὶ τέλος ὅτι «ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων»), ἀσφαλῶς καὶ οἱ ἄπλοι στρατιῶται τῆς ἀγωνιζομένης ἐκκλησίας θὰ δεχθοῦν τὸν ῥυπον καὶ τὸν βόρβορον τῆς κακοήθους συκοφαντίας. Θὰ τοὺς ὀνομάσουν ἐκμεταλλευτὰς, τυχοδιώκτας καὶ ἀντάρτας τῆς ἐκκλησίας. Τὴν ἐκβασιν ὅμως αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος τὴν προσεφίτευσεν αὐτὸς ὁ Κύριος : Καὶ Πύλαι ἔδου οὐ κατισχύσουσι.

ρυθμίζει τὸν βίον καθενὸς, δὲν ἐπιτρέπει τίποτε τὸ φαῦλον, οὔτε ἀφίνει τὴν ἁμαρτίαν νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὴν ψυχὴν. μᾶς πείθει δὲ νὰ σεβώμεθα τὸν Θεόν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ μᾶς παρέχει, μᾶς συμβουλεῖ νὰ ἐκδιώκωμεν κάθε γοητεία τοῦ πονηροῦ, νὰ ἀπομακρύνωμεν τοὺς αἰσχροὺς λογισμούς, νὰ κρατῶμεν τὴν ψυχὴν μας, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἡδονήν. Ἐκεῖνοι δηλ. ποὺ πιστεύουν εἰς τὸν Χριστὸν πρέπει νὰ ὑπερηφανεύονται ὅτι δὲν εἶναι δοῦλοι καμίας αἰσχροῦς πράξεως ἀλλὰ ὅτι ἔχουν τὴν ψυχὴν τους ἐλευθέραν καὶ τὸν βίον τους καθαρὸν.

Ὅτι λοιπὸν εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ ἀρετὴ χωρὶς προσευχήν, καὶ συνεπῶς ὁ βίος νὰ εἶναι ἐνάρετος νομίζω ὅτι εἶναι αὐτονόητον εἰς ὅλους.

Διότι πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀσκή κανεὶς τὴν ἀρετὴν χωρὶς νὰ προσφεύγῃ καὶ νὰ προσπίπτῃ συνεχῶς εἰς τὸν χορηγὸν καὶ εἰς τὸν δοτῆρα αὐτῆς;

Πῶς θὰ τολμούσε νὰ ἐπιθυμήσῃ κανεὶς νὰ γίνῃ σῶφρων καὶ δίκαιος, χωρὶς νὰ συνομιλῇ εὐχαρίστως μὲ Ἐκεῖνον ποὺ καὶ αὐτὰ καὶ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἡμᾶς.

Ἐπιθυμῶ δὲ ν' ἀποδείξω ὅτι αἱ προσευχαὶ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ μᾶς ἐξαγνίσουν καὶ ἂν ἀκόμη εἴμεθα πλήρεις ἁμαρτιῶν.

Τί λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ μεγαλύτερα ἀξία ἀπὸ τὴν προσευχήν, τί εἶναι θεϊότερον ὅταν ἀποδειχθῇ ὅτι αὐτὴ εἶναι τὸ κατ'ἀλλήλῳ φάρμακον διὰ τὰς ἀρρώστους ψυχὰς.

Πρώτοι δὲ οἱ Νινευῖται (1) ἀποδεικνύονται ὅτι ἐξιλεώθησαν ἀπὸ τὰς πολλὰς τῶν ἁμαρτίας διὰ τῆς προσευχῆς πρὸς τὸν Θεόν.

Καὶ συγχρόνως παρέδωσαν τοὺς ἑαυτοὺς των εἰς τὴν προσευχήν, ἡ ὁποία τοὺς ἐξήγγισε, καὶ τὴν πόλιν συνηθισμένη νὰ ζῇ εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸν παράνομον βίον τὴν ἐθεράπευσε ριζικῶς. Ἡ νέα συνήθεια ἐπεκράτησε τῆς παλαιᾶς, ἡ πόλις ἐγέμισε ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν τῶν οὐρανίων νόμων, καὶ ἐκαλλιέργησε καὶ τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν φιανθρωπίαν καὶ τὴν πραότητα καὶ τὴν πρόνοιαν τῶν πτωχῶν.

Διότι ἡ προσευχὴ δὲν ἀνέχεται νὰ φροντίζωμεν μόνον διὰ τοὺς πτωχοὺς χωρὶς νὰ ἀγωνιζώμεθα διὰ τὰς ἄλλας ἀρετάς, ἀλλὰ εἰς τὴν διάνοιαν, τὴν ὁποίαν θὰ κατοικήσῃ θὰ τὴν γεμίσῃ ἀπὸ κάθε εἶδους ἀρετῆς καὶ θὰ ἐκδιώξῃ κάθε εἶδος κακίας. Δι' αὐτὸ καὶ ὅποιος εἰσῆλθε κατόπιν εἰς τὴν Νινευθ, ἀφοῦ προηγουμένως τὴν ἐγνώριζεν, δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀγνώρισῃ.

Τόσον ἀπίστευτα μετεπῆδησε ἀπὸ τὴν φαυλότητα πρὸς τὴν εὐσέβεια. Διότι ὅπως ἀκριβῶς, ἂν ἐγνώριζε κάποιος γυναῖκα πτωχὴ φοροῦσα ράκη, τὴν ἔβλεπε τὴν ἐπομένην ἐνδεδυμένην μὲ χρυσὰ ρούχα δὲν θὰ τὴν ἀνεγνώριζε, τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὴν πόλιν ἐκείνην. Προηγουμένως τὴν ἐγνώριζον νὰ εἶναι πτωχὴ καὶ νὰ εἶναι ἔρημος ἀπὸ θησαυρούς, δὲν

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

(1) Οἱ Νινευῖται εἶχον ἐπιδοθῇ εἰς κάθε εἶδους κακίαν καὶ ἁμαρτίαν. Στέλλει λοιπὸν πρὸς αὐτοὺς ὁ Θεὸς τὸν προφήτην Ἰωάνν διὰ νὰ κηρύξῃ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Αὐτοὶ δὲ ἀφοῦ μετενόησαν καὶ ἐταπεινώθησαν καὶ ἀφοῦ προσευχήθησαν εἰς τὸν Θεόν μὲ τριήμερον νηστείαν αὐτῶν καὶ τῶν κτηνῶν, ἔλαβον τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ Κυρίου καὶ ἐσώθησαν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 4ΗΣ ΙΟΥΛΙΟΥ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΚΡΗΤΗΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΥΤΟΣ ἀνὴρ τῆς Ἐκκλησίας ἐγεννήθη εἰς τὴν Συρίαν περὶ τὸ 660. Ἡ ἐποχὴ ἦτο μία ἀπὸ τὰς πλέον δραματικὰς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν περιοχῶν ἐκείνων. Οἱ Ἀραβες μὲ τὴν ψευδο-θρησκείαν τῶν ἐπερνοῦσαν ὡσὺν λαίλαψ ἀπὸ τὰς χώρας ἐκείνας. Ὁ Ἀνδρέας νεώτατος ἐκάθη μοναχὸς καὶ ἀνέλαβε εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων

τὸ ἀξίωμα τοῦ οἰκονόμου καὶ τοῦ γραμματέως εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Εἰς τὴν Λαύραν τοῦ Ἁγίου Σάββα ἐκαλλιεγοῦντο τὰ ἐκκλησιαστικὰ γράμματα καὶ μάλιστα ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ποίησις. Ἐκεῖ ὁ Ἀνδρέας ἐμαθήτευσεν μὲ δόκιμον φιλομάθειαν. Ἐνῶ ἀκόμη δὲν ἦτο 25 ἐτὼν ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Πατριαρχείου ὡς ἐκ-

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΚΡΗΤΗΣ
(Τοιχογραφία Μολυβοκκλησιᾶς Καρυῶν—Ἀγ. Ὅρους)

πρόσωπος αὐτοῦ εἰς τὴν Κων)πολιν διὰ νὰ φέρῃ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κων)τῖνον Παυγανάτον τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν τοῦ Πατριαρχείου. Πρὸ ολίγου εἰς τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον εἶχεν καταδικασθῇ ὁ μονοθελητισμὸς. Εἰς τὴν Κων)πολιν ὁ Ἀνδρέας ἐγένεε γνωστὸς διὰ τὸ ἀσκητικὸν του φρόνημα καὶ τὴν μεγάλην του Θεολογικὴν μόρφωσιν. Ὁ αὐτοκράτωρ διατάσσει νὰ χειροτονηθῇ διάκονος, τοῦ ἀναθέτει τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὀρφανοτροφείου καὶ τέλος «ἐκ δυνάμεως εἰς δύναντιν πορευόμενος καὶ ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν μετερχόμενος», ἐψηφίσθη Μητροπολίτης Γόρτυνος Κορίνθου. Ἐκεῖ ταχέως ἀνύψωσε τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἔθνικόν φρόνημα, ἔκτισε περικαλλεῖς Ναοὺς, ἀνανέωσε τὰ ἀποθέματα τῆς πίστεως καὶ τοῦ θάρρους τῶν κατοίκων καὶ ἀνεδείχθη μέγας ἱεράρχης.

Εἰς μίαν στιγμὴν, περὶ τὸ 712, φαίνεται νὰ κλονίζεται. Ὑπογράφει αἰτῶ ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Βαρδάνη ἐν πρακτικὸν ἀκυρώσεως τῶν ἀποφάσεων τῆς ΣΤ' Οἰκουμ. Συνόδου, τῆς καταδικασάσης τὸν μονοθελητισμόν. Τοῦτο ἔπραξαν καὶ τινες ἄλλοι διαπρεπεῖς ἱεράρχαι, ὡς ὁ κατόπιν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Γερμανός.

Τὸ ἐπόμενον ὁμῶς ἔ

ΤΟ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΟΝ ΘΡΑΣΟΣ ΡΑΠΙΖΟΜΕΝΟΝ

ΓΕΡΜΑΝΟΣ τις ἐπισκέπτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους γνωρισθεὶς ἐκεῖ μετὰ τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἱερομονάχου κ. Εὐγενίου Λαυριώτου τοῦ Ἐφεσίου, ἐπιστρέψας εἰς τὴν Πατρίδα του ἔγραψε πρὸς τὸν ρηθέντα Ἱερομόναχον ἐπιστολὴν, θίγουσαν Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα καὶ ἀπτόμενα τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδοξίας.

Ἀπασχολημένος ὢν ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἱερομόναχος κ. Εὐγένιος εἰς τὰ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ αὐτοῦ ἐφημεριακὰ καθήκοντα καὶ μὴ ἔχων ἐνῆα τοῦτου τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, ἀνέθεσε τὴν ἀπάντησιν πρὸς τὸν θρασὺν γερμανὸν εἰς τὸν ἡμέτερον συνεργάτην καὶ γραμματέα τοῦ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Συνδέσμου τῶν Ζηλωτῶν Μοναχῶν Ὁσιολογιώτατον κ. Ἀντώνιον Μουστάκαν· οὗτος δὲ συντάξας ἀπέστειλε τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν, τὴν ὁποῖαν ὡς ἐπίκαιρον μεταφέρομεν εἰς τὰς στήλας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» διὰ τοὺς ἀναγνώστιας αὐτῆς.

Ἱδοὺ ἡ ἐπιστολὴ

Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους
τῇ 1) 14 Ἰουνίου 1960.

Πρὸς

τὸν ἀγαπητὸν ἐν Χριστῷ Κύριον Γεώργιον Ἀρλοφ.
Δούδεσεκ. Γερμανίας

Χαίρε ἐν Κυρίῳ καὶ ὑγίαινε τὴν κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα ὑγίαν μετὰ τῶν οἰκείων Σου Κύριε Γεώργιε Ἀρλοφ.

Μὲ μεγάλην χαρὰν ἔλαβον καὶ ἐμελέτησα τὴν φιλικὴν ἐπιστολὴν Σας ἡμερομηνίας 21ης τοῦ παρελθόντος μηνός· ἐχάρην δὲ πρωτίστως διότι μὲ ἐνεθυμήθητε, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐχάρην διὰ τὸν κοσμοχαρμόσυνον χαριετισμὸν Σας διὰ τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη», εἰς τὸν ὁποῖον ἀντιφώνῳ «ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος», Ὅστις εἶθε νὰ ἀναστήσῃ καὶ ἡμᾶς πεπτωκότας τοῖς παραπτώμασι.

Χαίρω ἰδιαίτερος πληροφορούμενος ἐκ τῆς ἀνὰ χεῖρας μου ἐπιστολῆς Σας, ὅτι σπουδάσετε Θεολογίαν, καὶ ὅτι πρόκειται νὰ γίνηται «ἕνας Παπάς». Χαίρω καὶ συγχαίρω Ὑμῖν εὐχόμενος ἐπίδοσιν καὶ αἰσίαν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν καὶ σταδιοδρομίαν· δὲν ἐπαίνῳ ὅμως τὴν πεπαρησιασμένην ὁμολογίαν Σας, ὅτι «ΔΕΝ ΕἰΣΘΕ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ, ΑΛΛΑ ΛΟΥΘΕΡΑΝΟΣ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΗΣ». Καὶ διατὶ δὲν ἐπαίνῳ τὴν ὁμολογίαν Σας ταύτην ἴσως ἐπεκταθῶ εἰς ἐπομένην μου ἐπιστολὴν ἀρκούμενος μόνον ἐπὶ τοῦ παρόντος ἵνα εἶπω, ὅτι: Πάντων τῶν πιστευόντων εἰς τὸν Χριστὸν εἶναι ἀρκετὸς ὁ τίτλος καὶ τὸ βασιλικὸν ὄνομα τοῦ νὰ ὀνομάζωνται ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, ὄνομα δοθὲν Θεοπνεύστως ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐν Ἀντιοχείᾳ, καθ'

τος (713) μὲ τὸν θάνατον τοῦ Βαρδάνη ὁ Ἀνδρέας ἀποκηρύσσει τὴν αἵρεσιν τοῦ μονοθελητισμοῦ. Κατὰ δὲ τὴν περίοδον τῆς Εἰκονομαχίας «ὡς Θεὸς ἱεράρχης ποιμαντικῶς προσπολεμῶν τοῦ ποιμνίου τοὺς θήρας ἀπήλασε καὶ τῶν σεπτῶν Εἰκόνων ἐτράνωσε τὴν προσκύνησιν». Ὁ Ἀνδρέας καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς μακρᾶς του ζωῆς ἠγωνίσθη σθεναρῶς ὑπὲρ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας. Περὶ τὸ 740 ἐπιστρέφων ἐκ Κων)πόλεως ἀπέθανε εἰς Λέσβον καὶ ἐτάφη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας. Ὁ μέγας ἱεράρχης ὑπῆρξε εἰς ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων ἐκκλησιαστικῶν χητόρων καὶ ὑμνογράφων.

ἃ ἀναφέρεται εἰς τὸ ΙΑ'. Κεφάλαιον τῶν Ἀποστολικῶν Πράξεων (στίχ. 26): πᾶν δὲ ἄλλο ὄνομα ἢ τίτλος διδόμενος εἰς ἀνθρώπους ὑπὸ ἀνθρώπων, δὲν ἀνταποκρίνεται τῇ ἀληθείᾳ καὶ πραγματικότητι, καὶ εἶναι μᾶλλον μεμπτόν (Βλέπ. Ἀρειανούς, ἐκ τοῦ Ἀρείου· Μακεδονιανούς ἐκ τοῦ Μακεδονίου· Νεστοριανούς ἐκ τοῦ Νεστορίου· καὶ Λουθηρανούς ἐκ τοῦ Λουθήρου κλπ. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ θὰ ἐπιτρέψῃτέ μοι παρακαλῶ μίαν ἐρώτησιν:

Σεῖς οἱ Λουθηρανοὶ, καὶ γενικῶς οἱ Προτεστάνται, πόθεν παρελάβετε τὸν Χριστιανισμόν; Πρόδηλον ὅτι ὁ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΕΩΣ ΜΑΡΙΝΟΣ ΛΟΥΘΗΡΟΣ ΠΡΟΗΡΧΕΤΟ ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΛΠΩΝ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ (ΠΑΠΙΚΗΣ) ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, καὶ ἐπομένως ὅτι ἐγνώριζε περὶ Χριστοῦ, χριστιανισμοῦ καὶ Ἀγίας Γραφῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης, παρέλαβε διδοχθεὶς ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης, ἀσχέτως—πρὸς στιγμὴν— ἂν καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐκείνη ἀποσχισθεῖσα ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀποστολικῆς τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, διετέλει ἐν πλάναις καὶ αἰρέσεσι. Πόθεν λοιπὸν ἐμπνευσθεὶς ὁ Μαρτίνος Λούθηρος ἐδημιούργησε θρησκείαν μὴ συμφωνοῦσαν οὔτε πρὸς τὴν Πίστιν τῆς ἐξ ἧς προήλθε Παπικῆς Ἐκκλησίας οὔτε πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ; Ἰσως μοῦ ἀπαντήσητε, ὅτι ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀλλὰ τί νομίζετε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει; Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα=ὁ Θεὸς, εἶναι Θεὸς συμφωνίας, ὁμονοίας καὶ τάξεως ἀπαρσαλεύτου; ἢ εἶναι Θεὸς ἀκαταστασίας καὶ παλιμβουλίας; Πιστεύω ὅτι ἀσφαλῶς θὰ συνομολογήσητε τὸ πρῶτον· διότι τὸ δεύτερον καὶ ἀπλῶς διανοηθὲν, εἶναι βλάσφημον καὶ πάσης αἰρέσεως πηγή.

Οὕτω δὲ ἐχόντων τῶν πραγμάτων· καὶ ἀφοῦ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἐλάλησεν ἀλανθᾶστως διὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν κατὰ πάντα ὁμοτρόπων καὶ διαδόχων αὐτῶν Ἀγίων Πατέρων ἐν τε Οἰκουμενικαῖς καὶ Τοπικαῖς ἡγίαις Συνόδοις καὶ τοῖς κατὰ μέρος Ἀγίοις Πατράσι διὰ τῶν θεοσόφων συγγραμμάτων χίλια ἔτη καὶ ἐπέκεινα, ὅτε ἡ Ἐκκλησία ἦτο μία καὶ ἀδιαίρετος: Πῶς αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ὡς ἐκ μεταμελείας—ἴλεως γενέσθω μοι ὁ Κύριος—ἐφώτισεν ἀπὸ τοῦ 1054 καὶ ἐντεύθεν τοὺς Πάπας τῆς Ρώμης ἵνα διδάσκωσι τὰ ἀντίθετα τῶν φρονημάτων καὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων; καὶ τὸ αὐτὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἐφώτισεν ἔφα τὸν Μαρτίνον Λούθηρον ἀπὸ τοῦ 1520 ἵνα διδάσκῃ ἐναντίον τῶν φρονημάτων καὶ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας Ἐκκλησίας; Δικαίως ὅθεν, νομίζω ὅτι, πᾶς τις ἀμερολήπτως κρίνων τὰ πράγματα θὰ ἀποφανθῇ, ὅτι: ὄχι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἀλλὰ κάποιοι ἄλλο πνεῦμα ἐφώτισε καὶ τὸν Πάπαν, καὶ τὸν Λούθηρον, καὶ τοὺς ὁπαδοὺς ἀμφοτέρων τούτων· διότι, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δὲν εἶναι Θεὸς ἀκαταστασίας, ἀλλὰ Θεὸς ἀληθινός, καὶ ὁ αὐτὸς «χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» καὶ λέγων διὰ στόματος τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Του «διδαχαὶς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε» (Ἐβρ. ΙΓ'. 8), ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι μονοειδὴς καὶ ἀπλή, καὶ πρὸς ἓνα σκοπὸν ἀποβλέπει.

Τὸ ὅτι εἰς τὰ βιβλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς ὑπάρχουσι πολλὰ δυσνόητα, δὲν ἔγραψα ἐγὼ ἅπ' ἑμαυτοῦ εἰς τὸ βιβλίον μου, ἀλλ' ἔγραψα ἀκολουθῶν τὸν μακάριον Ἀπόστολον Πέτρον γράφοντα ἐν τῇ Β'. Καθολικῇ αὐτοῦ ἐπι-

στολή (Γ'. 15) και λέγοντα: «ἐν αἷς ἐστὶ δυσνόητά τινα, ἃ οἱ ἁμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν, ὥς καὶ τὰς λοιπὰς Γραφὰς, πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπώλειαν». Καὶ διὰ τοῦτο οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς μίας καὶ ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων «φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἔγραψαν τὰς πλατυτάτας ἐρμηνείας καὶ ἐξηγήσεις εἰς ὅλα τὰ Ἅγια Βιβλία τῶν Θείων Γραφῶν». Καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἐρμηνείας αὐτὰς δεόν ὅπως προσαρμόζωσι καὶ κατευθύνωσι τὰ νοήματα αὐτῶν πάντες οἱ θέλοντες λέγεσθαι καὶ εἶναι εὐσεβεῖς, καθὼς καὶ ἡ Ἁγία Ἐκτὴ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διὰ τοῦ 19ου Κανόνος αὐτῆς ἀπεφάνητο· ἐν τῇ ὁποίᾳ Συνόδῳ καὶ ἡ πνευματικὴ πρόγονος Ὑμῶν τῶν Προτεσταντῶν Παπικῇ Ἐκκλησίᾳ ἀντεπροσώπευτο. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα καὶ νὰ τονισθῇ ἰδιαίτερος ὅτι: Ἐὰν δὲν ὑπῆρχον οἱ μακάριοι ἐκείνοι Πατέρες ἵνα χειραγωγήσωσιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἡμεῖς καὶ Σεῖς θὰ εἴχομεν σήμερον μεσάνυχτα ἀπὸ Χριστὸν καὶ Χριστιανισμόν.

Ἐὰν εἴχατε τὴν καλωσύνην καὶ ἠθέλατε καταβάλλει ὀλίγον κόπον ἵνα—ἔστω καὶ φιλολογίας ἔνεκα—διέλθῃτε μέρος τι τῶν «πλατυτάτων ἐρμηνειῶν» ἐκείνων, θὰ ἐδλέπατε ποῦ στηριζομένη ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐπικαλεῖται τὴν πρεσβείαν τῆς Παναγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων· οὕτω δὲ ποιοῦντες ἠθέλατε ἀπαλλάξῃ καὶ ἐμεῖς τοῦ κόπου ὥστε νὰ ἀποδείξω ἐκ τῶν Ἁγίων Γραφῶν διατὶ ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ἐπικαλούμεθα τὴν πρεσβείαν αὐτῶν, ἂν καὶ συντόμως δύναμαι καὶ ὧδε νὰ εἰπῶ, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος ἐν τῇ Καθολικῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ (Κεφ. Ε'. 16) λέγει, ὅτι «πολὺ ἰσχύει δέησις Δικαίου». Καὶ ἐὰν τοῦ ἀπλῶς Δικαίου ἢ Ἁγίου ἢ δέησις ἰσχύει «πολὺ», ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, ΤΗΣ ΣΥΛΛΑΒΟΥΣΗΣ, ΚΥΟΦΟΡΗΣΑΣΗΣ ΕΠΙ ΕΝΝΕΑΜΗΝΟΝ, ΓΕΝΝΗΣΑΣΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΚΤΟΤΡΟΦΗΣΑΣΗΣ ΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΗΝ ΤΟΝ ΑΠΑΝΤΩΝ, δὲν ἰσχύει ἡ δέησις καὶ μεσιτεία; καὶ ὑπάρχει τι τὸ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν «καινότερον» (ὥς εἶπεν ὁ Σολομών) τῆς Παναγίας Θεοτόκου Μαρίας; Ὁ τῆς μίας καὶ ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας Οἰκουμενικὸς Διδάσκαλος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐν ἐνὶ λόγῳ Του, οὕτω λέγει περὶ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου «ΟΥΔΕΝ ΤΟΙΝΥΝ ΕΝ ΒΙΩ ΟΙΟΝ Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΜΑΡΙΑ· περίελθε, ὦ ἄνθρωπε, πάσαν τὴν κτίσιν τῷ λογισμῷ, καὶ βλέπε εἰ ἐστὶν ἴσον ἢ μείζον τῆς Ἁγίας Θεοτόκου Παρθένου· περινόστησον τὴν γῆν, περίδλεψον τὴν θάλασσαν, πολυπραγμόνησον τὸν ἀέρα, τοὺς οὐρανούς τῇ διανοίᾳ ἐρευνήσον· τὰς ἀοράτους πάσας Δυνάμεις ἐνθυμήθητι, καὶ βλέπε εἰ ἐστὶν ἅλλο τοιοῦτον θαῦμα ἐν πάσῃ τῇ κτίσει». (Τόμ. Ε'. σελ. 887 τῆς ἐν Ἑτῶνι ἐκδόσεως). Ἄλλος δὲ ὁμότροπος τῷ ἀνωτέρῳ θεῷ Διδασκάλῳ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Παναγίαν Θεοτόκον, λέγει:... ΕΙ ΜΗ ΣΥ ΘΕΟΤΟΚΕ ΠΡΟΗΓΟΥ, ΟΥΔΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΑΠΕΤΕΛΕΙΤΟ, οὐδεὶς ἐν πνεύματι τὸν Θεὸν προσεκύνει· οὐδεὶς Θεογνωσίας ἀνάμεστος, εἰ μὴ διὰ σοῦ Παναγία· ΟΥΔΕΙΣ Ο ΣΩΖΟΜΕΝΟΣ, ΕΙ ΜΗ ΔΙΑ ΣΟΥ ΘΕΟΤΟΚΕ· οὐδεὶς κινδύνων ἐλεύθερος, εἰ μὴ διὰ Σοῦ Παρθενονμήτορ· οὐδεὶς ὁ ἐλεούμενος, εἰ μὴ διὰ Σοῦ Θεοχώρητε... ὅθεν ὁ θλιβόμενος, εὐλόγως πρὸς Σε καταφεύγει· ὁ ἀσθενῶν, Σοὶ προσκολλάται· ἀπειλὴν δικαίαν καὶ ψῆφον ἀξιοπαθοῦς καταδίκης, Σὺ μεταστρέφεις, ἀγαπᾷς μεγάλως τὸν ἐπικεκλημένον τῷ ὀνόματι τοῦ Υἱοῦ Σου λαόν· ὅθεν καὶ ὁ Χριστιανὸν λαὸς τὰ καθ' ἑαυτὸν ἀνακρίνων, πρὸς μὲν τὸν Θεὸν ὑποστέλλεται· Σοὶ δὲ παρηστατικῶς δεήσεις προσφέρει· ΤΗΝ ΣΗΝ ΓΑΡ ΔΟΞΑΝ Ο ΚΤΙΣΤΗΣ ΙΔΙΑΝ ΕΙΝΑΙ ΟΙΟΜΕΝΟΣ ΩΣ

ΥΙΟΣ, ΛΥΟΝ ΤΟ ΧΡΕΟΣ, ΕΚΠΛΗΡΟΙ ΤΑΣ ΑΙΤΗΣΕΙΣ». (Γερμανὸς ὁ Κωνσταντινουπόλεως).

Γνωρίζω ὅτι οἱ Προτεστάνται δὲν παραδέχονται οὔτε Ἁγίους, οὔτε τὴν Παναγίαν, χωρὶς νὰ γνωρίζωσιν, ἴσως ὅτι Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγει «ΕΙΤΙΣ ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΤΗΝ ΜΑΡΙΑΝ ΟΥ ΔΟΞΑΖΕΙ, ΧΩΡΙΣ ΕΣΤΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΟΣ». Ἀλλὰ μήπως κατὰ τοῦτο μόνον σφάλουσιν οὗτοι (οἱ Προτεστάνται); Αὐτοὶ σφάλουσιν ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλους ζητήμασι τῆς Πίστεως, καὶ πρωτίστως εἰς αὐτὸ τὸ πρῶτον Δόγμα=εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα. ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΒΑΠΤΙΣΤΟΙ· Διότι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποστέλλων τοὺς Μαθητὰς Αὐτοῦ εἰς τὰ Ἔθνη κηρύττει τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον, εἶπεν αὐτοῖς... βαπτίζοντες αὐτούς...· καὶ «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται» (Ματθ. ΚΗ'. 19 καὶ Μάρκ. ΙΣΤ'. 16)· οἱ δὲ ὅπαδοί τῆς Δυτικῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς προελθουσῶν Προτεσταντικῶν παραφυάδων, ΑΝΤΙ ΤΟΥ «ΒΑΠΤΙΖΟΝΤΕΣ» ΚΑΙ ΤΟΥ «ΒΑΠΤΙΣΘΕΙΣ», καὶ ἐναντίον τῆς ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ, εἰσήγαγον τὸ «ραντίζοντες» καὶ τὸ «ραντισθεῖς» ΔΙΟΡΘΩΝΟΝΤΕΣ ΚΑΠΩΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ!!!, ἢ ταυτίζοντες τὰς λέξεις Βάπτισμα καὶ Ραντισμα διδόντες αὐταῖς τὴν ἰδίαν ἔννοιαν καὶ σημασίαν. Πλὴν ὅμως: Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐθεώρησε βάπτισμα καὶ δὲν παρεδέχθη τὸ εἰς μίαν μόνην κατάδυσιν γεγόμενον βάπτισμα τῶν Εὐνομιανῶν καὶ τῶν Μοντανιστῶν, ἀλλ' ἀπεριφράστως διέταξεν ἵνα βαπτίζονται οὗτοι (Κανὼν Ζ'. τῆς Ἀγ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου) ὡς τελείως ἀβάπτιστοι· ΠΟΣΩ ΜΑΛΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΑΒΑΠΤΙΣΤΟΙ ΟΙ ΜΗΔΕ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΚΑΤΑΔΥΣΙΝ ΟΝΤΕΣ ΒΕΒΑΠΤΙΣΜΕΝΟΙ ΠΑΠΙΣΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΑΙ, ἀλλ' ὄντες ἀπλῶς ἐρραντισμένοι δι' ὀλίγων σταγόνων ὕδατος καὶ ψῆκτρας ἐπὶ τοῦ κροτάφου; Τὴν σημασίαν τῶν λέξεων «βαπτίζω» καὶ «ραντίζω» γνωρίζετε ἀσφαλῶς ἐφ' ὅσον ὡς γράφετε ἐν τῇ ἀνὰ χεῖρας μου ἐπιστολῇ Σας, ξέρετε, διαβάετε καὶ καταλαμβάνετε τὰ Ἑλληνικὰ καλλίτερα ἀπὸ τὸ νὰ τὰ γράφετε.

Ἐὰν ἤθελον προχωρῶν νὰ ἀπαριθμήσω τὰς δογματικὰς παρεκκλίσεις καὶ παρανοήσεις τῶν Προτεσταντῶν, ἤθελον ἐξέλθῃ πολὺ τῶν στενῶν ὁρίων μίας ἀπλῆς ἀπαντητικῆς ἐπιστολῆς ὅθεν καὶ περαίνων προβάλλω μόνον μίαν ἀπορίαν μου, καὶ μεγάλην μάλιστα: Γράφετε, ὅτι δὲν ἐδιαδάσκατέ που εἰς τὰς Θείας Γραφὰς, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἕνας φοβερὸς Κριτὴς...! Καὶ νὰ γράφῃ αὐτὰ ἄνθρωπος σπουδάζων τὴν Θεολογίαν! Ἀλλ' ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἔχῃ ὅπως γράφητε, τότε, ἐρωτῶ ἐγὼ, πρὸς ποίους θὰ εἶπῃ ὁ Δίκαιος Κριτὴς τὸ «Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον» καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὸ ΚΕ'. Κεφάλαιον τοῦ Ματθαίου ἀπὸ τοῦ 31ου μέχρι τοῦ 46ου στίχου; Δὲν πρόκειται ἐδῶ περὶ τῶν ἀσεβῶν· διότι περὶ αὐτῶν εἶπεν ὁ Προφητὴν Δαβὶδ, ὅτι «ΟΥΚ ΑΝΑΣΤΗΣΟΝΤΑΙ ΑΣΕΒΕΙΣ ΕΝ ΚΡΙΣΕΙ» (Ψαλμ. Α'.) καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἶπεν, ὅτι «Ο ΜΗ ΠΙΣΤΕΥΣΑΣ—εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ—ἨΔΗ ΚΕΚΡΙΤΑΙ» (Ἰωάννης Γ'. 18), ἀλλὰ πρόκειται περὶ τῶν ἁμαρτανῶν χριστιανῶν καὶ τῶν μὴ πιστευόντων ὀρθῶς εἰς τὸν Χριστόν.

Εἰς ἐκ τῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Ἱερεμίας οὗτος ὁ Β'.) γράφων ἀπαντητικῶς κατὰ τὸ ἔτος 1581 πρὸς τοὺς Γερμανοὺς Θεολόγους τῆς Τυβίγγης Ἰάκωβον τὸν Ἀνδρέου καὶ Μαρτίνον τὸν Κρούσιον, περαίνει οὕτω τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν αὐτοῦ ἐπι-

στολήν: «ΑΞΙΟΥΜΕΝ ΥΜΑΣ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ ΜΗ ΚΟ-
ΠΟΥΣ ΠΑΡΕΧΕΙΝ ΗΜΙΝ, μηδὲ περὶ τῶν αὐτῶν γράφειν
καὶ ἐπιστέλλειν, εἴ γε τοὺς τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρας καὶ
Θεολόγους ἄλλοτε ἄλλως μεταχειρίζεσθε, καὶ τοῖς λόγοις
τιμῶντες αὐτοὺς καὶ ἐπαίροντες, τοῖς ἔργοις ἀθετεῖτε, καὶ
τὰ ὄπλα ἡμῶν ἄχρηστα ἀποδεικνύετε, τοὺς λόγους αὐτῶν
τοὺς ἁγίους καὶ θείους, δι' ὧν ἂν ἡμεῖς γράφειν καὶ ἀντι-
λέγειν ὑμῖν εἴχομεν. ΩΣΤΕ ΤΟ ΚΑΘ' ΥΜΑΣ ΑΠΑΛΛΑ-
ΞΑΤΕ ΤΩΝ ΦΡΟΝΤΙΔΩΝ ΗΜΑΣ. Τὴν Ὑμετέραν οὖν
(δόδον) πορευόμενοι, μηκέτι μὲν περὶ δογμάτων, φιλίας δὲ
μόνης ἕνεκα, εἰ βουλευτόν, γράφετε. Ἐρρωσθε». Ἐγὼ ὅμως
δὲν περὶ αὐτῶν οὕτω· ἀλλὰ ἀρκούμενος εἰς τὰ ὀλίγα αὐτὰ σήμε-
ρον, θὰ ἐπανέλθω ἐκτενέστερον ἅμα τῇ λήψει τῆς ἀναμε-
νομένης ἀπαντήσεώς Σας, Φίλιπτε Κύριε Γεώργιε. Καὶ
ἤδη διατελῶ μετὰ πάσης τῆς ἐξαιρέτου ὑπολήψεως καὶ
τιμῆς.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ
ΕΦΕΣΙΟΣ

Δὲν γνωρίζομεν τί θὰ ἀπαντήσῃ—καὶ ἂν ἀπαν-
τήσῃ—εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν δ κ. Ἄρλοφ. Πάν-
τως ὅμως οἱ ἀποστολεῖς αὐτῆς, ὡς δηλοῦσι καὶ ἐν
τῷ τέλει ταύτης, εἶναι διατεθειμένοι ἵνα συνεχί-
σωσι τὴν ἀλληλογραφίαν ἐξελέγχοντες μίαν πρὸς
μίαν ὅλας τὰς πλάνας καὶ αἰρέσεις τῶν Προτεσταν-
τῶν. Καὶ θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς πολὺ εὐχάριστον τὸ
τοιούτων· διότι θὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία ὥστε διὰ μέ-
σου τῶν στηλῶν τῆς «Φωνῆς» νὰ πληροφορηθῶσιν
οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ Ἀδελφοί μας τὰς ὑπαρ-
χούσας μεγάλας δογματικὰς διαφορὰς μεταξὺ Ὁρθο-
δόξων καὶ Προτεσταντῶν, μετὰ τῶν ὁποίων σπου-
δάζουσιν ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ἐνώσωσι τὴν ὀρθό-
δοξον ἐκκλησίαν οἱ, παραχωρήσει Θεοῦ, κυβερνῶντες
καὶ διοικοῦντες ταύτην σήμερον. (Βλέπε τὰ διὰ-
φορα παγγρησιακὰ, ἢ μάλλον παμπροτεστα-
ντικά, Συνέδρια Ρόδου κ.λ.π.).

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»,

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάνος
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

ἀντελήφθησαν δὲ τί ἦτο ἐκεῖνο ποῦ τῆς μετέβαλε τὸν τρό-
πον τῆς ζωῆς καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀρετὴν. Καὶ κά-
ποια γυναῖκα ζήσασα εἰς ἀκολασίαν καὶ πορνείαν ὄλην τὴν
ζωὴν τῆς, εὐθύς ὡς προσέπεσε εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ
ἐλαβε τὴν σωτηρίαν.

Ἡ προσευχὴ δὲν ἐξιλεώνει μόνον τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰς
ἁμαρτίας, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ κινδύνους μεγάλους ἀπο-
μακρύνει. Διότι ὁ βασιλεὺς καὶ προφήτης συνάμα, ὁ θαυμά-
σιος Δαυὶδ ἐπεκράτησε εἰς τοὺς πολλοὺς πολέμους διὰ τῆς
προσευχῆς.

Αὐτὴν καὶ μόνον ἐπρόβαλε ὡς ὄπλον τοῦ στρατοῦ του,
ἐνῶ εἰς τοὺς στρατιώτας του ἐπέτρεπε νὰ ἀπολαμβάνουν
τὴν νίκην χωρὶς θυσίας. Διότι οἱ μὲν ἄλλοι βασιλεῖς ἐστήρι-
ζον τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας τῶν εἰς τὴν ἐμπειρίαν τῶν
στρατηγῶν, εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην, εἰς τοὺς τοξότας, τοὺς
ὀπλίτας καὶ τοὺς ἵππεις, ὁ δὲ μέγας Δαυὶδ ἐτείχιζε τὴν
στρατιὰν μὲ τὰς ἁγίας προσευχάς. Δὲν ἐκρέματο εἰς τὴν
ἐπαρσιν τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ταξιαρχῶν καὶ τῶν ἱππάρ-
χων, οὔτε συνεκέντρωνε χρήματα, οὔτε ὄπλα κατεσκεύαζε
ἀλλὰ ἐστρεφε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τὴν θεῖαν ἐξ οὐρανοῦ πα-
νοπλίαν.

Διότι πράγματι οὐράνιος πανοπλία εἶναι ἡ θεία προ-
σευχὴ καὶ μόνη αὕτη ἡμπορεῖ νὰ ἀσφαλίσῃ ἐκείνους ποῦ
ἐμπιστεύονται τοὺς ἑαυτοὺς των εἰς τὸν Θεόν.

Πολλὰς φορές ἡ ἰσχὺς τῶν ὀπλιτῶν καὶ ἡ πολεμικὴ τέ-
χνη καὶ ἡ ἐμπειρία τῶν τοξοτῶν ἀχρηστεύεται ἀπὸ τὴν
προδοσίαν, ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ ἀντιπάλου καὶ ἀπὸ ἄλλας.

Ἡ προσευχὴ ὅμως εἶναι ἀκαταμάχητον ὄπλον καὶ ἱκα-
νὴ νὰ ἀποκρούσῃ μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν ἕνα στρατιώτην ἢ
πολλὰς μυριάδας. Δι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ὁ θαυμάσιος
Δαυὶδ ἐκείνων τὸν Γολιάθ ποῦ ἤρχετο ἐναντίον του ὡσάν
φοβερός δαίμων, δὲν τὸν ἐνίκησε μὲ ὄπλα καὶ ξίφη ἀλλὰ μὲ
τὴν προσευχήν.

Ὅπως λοιπὸν εἶναι ἰσχυρὸν ὄπλον τῶν βασιλέων διὰ
τὰς μάχας ἡ προσευχή, ἐξ Ἰσοῦ ἰσχυρὸν εἶναι καὶ εἰς ἡμᾶς
ἐναντίον τῶν δαιμόνων. Ἔτσι καὶ ὁ βασιλεὺς Ἐζεκίας (1)
νικά εἰς τὸν πόλεμον τοὺς Πέρσας χωρὶς νὰ ἐξοπλίσῃ στρα-
τιὰ ἀλλὰ διὰ τῆς ἀντιπαράταξιν εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἐ-
χθρῶν πολλὰν προσευχῶν. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον διέφυγε καὶ
τὸν θάνατον (2), ἀφοῦ παρεκάλεσε διὰ θερμῶν προσευχῶν
τὸν Θεόν, καὶ αὐτὴ καὶ μόνον ἐπέτρεψε εἰς τὸν βασιλέα νὰ
ζήσῃ.

*(Συνεχίζεται)

Ἐλευθέρα μετάφρασις Π.Ι.Β.

1) Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων ἐστειλεν τὸν στρατη-
γὸν Ραζάκην μὲ μεγάλην δύναμιν ἐναντίον τῆς Ἱερουσα-
λήμ. Ὁ Ἐζεκίας μὴ δυνάμενος ν' ἀντισταθῇ προσευχή-
θη πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὴν νύκτα Ἄγγελος Κυρίου ἐφόνευ-
σε 185 χιλιάδας. Ἔτσι ἔλυσαν τὴν πολιορκίαν.

Βασιλ. Δ. ιη.—ιθ.

2) Ὁ Βασιλεὺς Ἐζεκίας ἠσθένησε καὶ ὁ Προφήτης
Ἡσαΐας παρήγγηλε εἰς αὐτὸν τὸν θάνατόν του. Ὁ Βασιλεὺς
ὅμως προσευχήθη τόσον θερμῶς ὥστε ὁ Κύριος τοῦ ὑπε-
σχέθη ζωὴν 50 ἐτῶν καὶ ἔζησε.

Βασιλ. Δ. κ'.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ δύναμις τῆς καλωσύνης

Φοβερὸν καὶ ἀποτρόπαιον τὸ ἐγκλημα τοῦ φόνου. Ὁ φονεὺς ἀνέκαθεν ἐθεωρεῖτο ἀπαισίος. Ἀλλ' ἰδοὺ, ὅτι ἐνίοτε ὁ φόνος εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς σκληρότητος καὶ τῆς ἀναλήτου συμπεριφορᾶς τοῦ θύματος. Αὐτὴ ἡ περίπτωσις ἐκδικάζεται εἰς δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ φονεὺς πτωχὸς βιοπαλαιστῆς, τοῦ ὁποῦ ἡ ζωὴ κατέστη δραματικὴ ἐξ αἰτίας πολλῶν περιστατικῶν ἀσθενείας, οικονομικῆς ἐνδείας, πτωχεύσεως κ.λ.π. Τὸ θῦμα σκληρὸς, μὴ ὑποχωρῶν πρὸ τοῦ δράματος καὶ χάριν τοῦ Μαμμωνᾶ ζητῶν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ πίναν. Δὲν ὑπεισσερχόμεθα εἰς τὴν λεπτομέρειαν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς θὰ ἀποφανθῇ ἡ Δικαιοσύνη τῆς Πατρίδος μας.

Τονίζομεν ὅμως τὴν δύναμιν τῆς καλωσύνης. Ὅπου πνέει ἡ ἐξήθωρος καὶ εὐεργετικὴ αὐρα τῆς καλωσύνης, ὅπου ἐπιδεικνύεται ἀνθρωπιστικὴ κατανόησις καὶ γλυκεῖα στοργή, ἐκεῖ ἀσφαλῶς καὶ τὰ προβλήματα ἐπιλύονται καὶ αἱ σχέσεις δὲν διαταράσσονται καὶ τὸ ἐγκλημα φυγαδεύεται.

Μεγάλη ἐκδρομὴ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Τὸ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐπιογραμμάτισε μίαν θαυμασίαν θερησκευτικὴν ἐκδρομὴν εἰς Λάρισαν κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς. Ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ πέραν τοῦ στοιχείου τῆς κατὰ Χριστὸν ψυχγωγίας παρουσιάζει καὶ μορφωτικὸν ἐνδιαφέρον. Τοὺς ἐκδρομεῖς θὰ συνοδεύσῃ ὁ θεολόγος καθηγη-

τῆς κ. Σταῦρος Καραμήτσος, ὅστις θὰ ὁμιλήσῃ σχετικῶς εἰς ὅλα τὰ ἱστορικῶς ἐπίκαιρα σημεῖα τῆς διαδρομῆς. Εὐκαιρία νὰ συμμετάσχουν ὅλοι. Οἱ ἐπιθυμοῦντες θὰ ἀπευθύνονται εἰς τὸν κ. Στέργιον Παπαγιαννούλην. Κάνιγγος 32 - Ἀθήναι - Τηλ. 622.952.

ΘΑΝΑΤΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

ΔΡΑΜΑ. Ἰούνιος 1960.—Κατόπιν ὀδυνηρὰς ἐπὶ 16 συνεχῆ ἔτη ἀσθενείας ἀπέθανεν ἐν ὑπομονῇ ὁ παράλυτος Γέρων Γεώργιος Ἡρ. Πλατῶνας μέλος καὶ εὐεργέτης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Ἡ σεμινοπρεπὴς κηδεὶα του ἐγένετο δαπάναις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Μάρκου. Ἐκδηεῦθι ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως κ. Μιχ. Ν. Σαββοπούλου μέχρι τάφου, τῆς νεκρωσίμου Ἱεράς Ἀκολουθίας ψαλλεῖσις εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Μάρκου.

—Τὴν 26ην Μαΐου ἀπεβίωσε εἰς τὸ χωρίον Μετόχι Καρύστου ἡ Σμαράδα Δ. Νόβα. Τὴν δὲ 16 Ἰουνίου ἀπεβίωσε εἰς Ἀετὸν Καρύστου ἡ Μελομένη Α. Κόλια. Ἀμφότεραι ἐκδηυθησαν ὑπὸ τοῦ πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου Μερκουρίου Καλοσκάμη.

—Ἀπέθανε καὶ ἐκδηεῦθι ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Παρθένων εἰς βαθύ γῆρας, ὁ ἐξαιρετικὸς ἀδελφός καὶ ἀγωνιστὴς τοῦ καλοῦ ἀγῶνος Παναγιώτης Λαμέρας, διατελέσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπίτροπος, εἰς διαφόρους Ἐκκλησίας μας.

Εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, δδός. Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Ἀπὸ τὰ Κατηχητικὰ μας

Τὴν Κυριακὴν 20)6)60 (π.ῆ.) ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον Ἀγ. Τριάδος. Κατ' αὐτὸς ἀπήγγειλαν ὕμνους καὶ ᾠδαὶ οἱ μικροὶ μαθηταὶ καὶ ὁμίλησεν ἐμπνευσμένως ὁ ἐφημέριος Ἱερομόναχος πατὴρ Ἰγνατίος. Μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὡσαύτως ὁμίλησεν καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Κωνσταντῖνος Κόμνιος, συμβουλευσας γονεῖς καὶ παιδιὰ καὶ συγχαρὼν τὴν Κατηχητικὴν δεσποινίδα Χρυσούλα.

«Χριστιανικὴ ἡ πειστήμη»

Τὸ ὥραϊον καὶ μαχητικὸν περιοδικὸν τοῦ ἐν Βόλῳ ἀδελφοῦ κ. Δ. Παυλῆ ἐκνκλοφόρησε τὸ Βον τεῦχος μὲ ὕλην ἐποικοδομητικὴν καὶ ἀντισταθμικὴν. Ἡ ὥραϊα αὕτη προσπάθεια τοῦ κ. Δ. Παυλῆ πρέπει νὰ ἐνισχυθῇ, διότι σὺν τῆς ἄλλοις, ἀποτελεῖ καὶ μίαν συμβολὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαρχίας εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας.

Τὸ σχῆμα καὶ ἡ ἐμφάνισις

Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ καύσανος ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀπορνηνοῦνται εἰς βαθμὴν σκανδαλώδους προκλητικότητος. Ἀνισμοῦν, ὅτι ἔχομεν εὐθύνην ὄχι μόνον διὰ τὰς προσωπικὰς

ἡμῶν ἀμαρτίας, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅσας ὑπαιτιότητι ἡμῶν, ὑποπέσουν οἱ ἀδελφοί. Αὐτὸ τὸ νόημα τοῦλάχιστον ἔχει ἡ σύστασις τοῦ Κυρίου «Οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται». Βεβαίως ἡ γυμνότης δὲν ἔχει μόνον ὄλικὸν χαρὰ κτήρα, διότι καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων ψυχικῶν ὀρευστήτων ἀπεγυμνώθημεν. Τί νὰ πρωτοθρηνησωμεν ὅμως; Πάντως ἂς προσέξωμεν μήπως τὸ πνεῦμα τοῦ ἐκμοδερισμοῦ ὑπὸ διάφορα προσχήματα, μᾶς ἀποκτηνώσει ἐπικινδύνως.

Εἰς τὴν ἱερέων μας.

Ἐντολὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ ἱερομόναχος Ἀγαθᾶγγελος Βούρδουλας μετέβη εἰς Ρίζοβούνιον Πρεβέζης πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν θερησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν μας. Συγκίνησιν προεκάλεσε ἡ ἀφοσίωσις τῶν ἀδελφῶν, οἵτινες παρ' ὅλας τὰς δυσκολίας καὶ τὰς ἀντιξοότητας παραμένον πιστοὶ εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Εἰς Νεμέαν.

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Παντελεῆμον Τσαλούπης, ἐφημέριος τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Ταμπουρίων, γνωστὸς διὰ τὴν δραστηριότητά του, διωργῶναι, ὡς καὶ κατ' ἔτος, ἐκδρομὴν εἰς Νεμέαν Κορινθίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπου ὡς γνωστὸν, ὑπάρχει Ναὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀφ' ἐσπέρας, μετὰ τὸν ἐσπερινόν, ἐγένετο λιτανεία, ὅπου μετ' εὐλαβείας οἱ κάτοικοι παρηκολούθησαν τὴν περιφορὰν τῆς Ἁγίας εἰκόνης. Τὴν Δευτέραν τοῦ Ἀγ. Πνεύματος ἐτελέσθη κατανυκτικὴ λειτουργία, (καθ' ἣν ἔπαλλε ὁ καλλιφώνος ἱεροψάλτης κ. Ἰωάννης Συμεωνίδης), μετὰ λαμπρᾶς ἀρτοκλασίας. Ἐξεφωνήθη καὶ ἐπίκαιρος λόγος. Ἡ προσέλευσις εἰς τὸν Ναὸν ὑπῆρξεν ὀγκώδης. Ἐνῆπιωσιν προσεκάλεσε εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς ἡ φιλοξενία καὶ καλωσύνη τῶν ἐκλεκτῶν κατοίκων τῆς Νεμέας. Τὸ ἀπόγευμα οἱ ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν διάφορα ἀξιοθέατα τῆς περιοχῆς καὶ πανευτυχεῖς ἐπέστρεψαν εἰς Πειραιᾶ ψάλλοντες καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν.